

РЕШЕНИЕ

№ 253

гр. Велико Търново, 03.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ТРЕТИ ГРАЖДАНСКИ И ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: ИЛИЯНА ПОПОВА

Членове: ГАЛЯ МАРИНОВА
МАЯ ПЕЕВА

при участието на секретаря ИНА Д. СТОЯНОВА
като разгледа докладваното от МАЯ ПЕЕВА Въззивно търговско дело № 20214001000198 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С Решение № 260029 от 16.03.2021 г., постановено по т.д. № 243/2019 г. Окръжен съд Плевен е осъдил ЗК „Лев Инс“ АД да заплати на У.И., дъщеря на И. и М., родена 1957 г. сумата от 25000 лв., ведно със законната лихва от 15.07.2016 г. до окончателното ☐ изплащане – обезщетение за претърпени неимуществени вреди от смъртта на нейния внук А. Д. И., вследствие на ПТП, настъпило на 17.07.2014 г., като отхвърлил иска в частта, с която се претендира обезщетение за разликата над присъдения размер до претендираната сума от 80000 лв., а претенцията за заплащане на законна лихва върху главницата за периода от 17.07.2014 г. до 14.07.2016 г. е отхвърлена, като погасена по давност. Присъдени са разноски.

Против постановеното решение в частта, с която в полза на ищцата У.И. е присъдено парично обезщетение за неимуществени вреди в размер от 25000 лв., е постъпила въззивна жалба от ЗК „Лев Инс“ АД, в която са наведени доводи за неговата неправилност. Жалбоподателят счита, че от доказателствата по делото не може да се направи несъмнен извод за трайна емоционална връзка на ищцата с починалия, която да е сравнима по интензитет с тази с най-близките му роднини. Събраните свидетелски

показания са разноточни, общи, касаещи единствено обичаен, присъстващ във всяко семейство бит, отдалечен във времето. В тази връзка не се споделя приетото от съда, че събраните доказателства дават основание да се направи изключение от разрешенията, дадени от тълкувателната практика. Не са обсъдени възраженията на застрахователното дружество, че не са установени възникнали особени житейски обстоятелства, по причина на което ищцата и пострадалия да са имали отношения с особена връзка, различни от обичайните отношения между баба и внук. Изтъква, че правните изводи на съда относно основателността на претенцията са в колизия със смисъла, вложен в тълкувателната практика на ВКС. Излагат се съображения, че определеното парично обезщетение, присъдено ведно с мораторната лихва е както недължимо, така и прекомерно, в колизия с принципа за справедливост. Налице е противоречие с материалния закон, т.к. към датата на ПТП ищецът няма материално правна легитимация за предявяване на настоящата претенция, като лице, непопадащо след кръга лица с право на обезщетение за неимуществени вреди, съгласно ППВС 4/1968 г. и ППВС № 5/1969 г. Жалбоподателят счита, че обжалваното решение е постановено и в противоречие с действащия материален закон - § 96, ал. 1 от ПЗР на ЗИД на КЗ. Поддържа се възражението за съпричиняване, изразяващо се в това, че пострадалия е пътувал без обезопасителен колан.

Отправено е искане до въззивния съд решението да бъде отменено в обжалваната част, като вместо него бъде постановено друго, с което исковата претенция в тази част да бъде отхвърлена, ведно с претенцията по акцесорния иск. Претендират се разноси за първоинстанционното и въззивното производство.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК въззиваемата страна е депозирала отговор, в който заема становище за неоснователност на наведените в жалбата оплаквания. Установява се, че ищцата и внукът й А. Д. И. са живели в едно домакинство от раждането на детето до 2014 г., когато то, заедно с родителите си напускат Сирия. До тогава отглеждането на загиналото дете е било поверено на ищцата като негова баба, тъй като родителите са работели. Ищцата била като втора майка за детето, то прекарвало по-голямата част от ежедневието си с нея. Починалото лице е било син на сина на У., който е живял при нея, полагал е грижи за нея и тя е разчитала на членовете на неговото семейство да бъдат нейна опора и подкрепа. Особената връзка между ищцата и загиналия не е била прекъсната от физическата отдалеченост, наложителна с оглед опазването на живота и здравето на младото семейство. Дори напротив, изградената привързаност и обич са се засилили след раздялата им, предвид невъзможността за ежедневния пряк контакт, на който те са свикнали. Направено е искане жалбата да бъде оставена без уважение, а първоинстанционното решение да бъде потвърдено в обжалваните части като правилно, мотивирано и законосъобразно.

Настоящият състав, като взе предвид наведените в жалбата оплаквания, становищата на страните и като прецени събраните по делото доказателства, приема за установено следното:

Въззивната жалба е подадена в срок, от надлежна страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което се явява процесуално допустима и следва да се разгледа по същество.

При извършване на проверката по чл. 269 ГПК настоящият състав констатира, че оспореното съдебно решение не страда от пороци, водещи до неговата нищожност – постановено е от законен състав, в пределите на правораздавателната власт на съда, в писмена форма, с разбираемо изложени аргументи, подписано от председателя на състава. При извършената служебна проверка въззивният съд констатира, че съдебното решение е допустимо в обжалваната част, поради което следва да пристъпи към решаване на спора по същество, съгласно чл. 271, ал. 1 ГПК.

Окръжен съд Плевен /след препращането на делото по подсъдност от СГС/ е сезиран с искова молба, подадена от У.И. против ЗК „Лев Инс“ АД за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на нейния внук А. Д. И., настъпила вследствие на ПТП на 17.07.2014г., в размер на 80000 лв. обезщетение за неимуществени вреди, ведно със законната лихва от датата на застрахователното събитие – 17.07.2014 г. В исковата молба е изложено, че на 17.07.2014 г., около 07:00 ч. на главен път София – Русе, на пътен участък край с. Гривица, обл. Плевен, водачът на л.а. „Рено Меган Сценик“ с рег. № СА 88**** Х. А. М. С. без видими причина навлязъл в насрещната пътна лента. Последвал удар с движещия се в собственото си платно товарен автомобил „МАН“ с рег. № СА 26****, с прикачено към него полуремарке с рег. № А 19****, управляван от М. Д. М.. В следствие на това ПТП, на място настъпила смъртта на водача на лекия автомобил Х. А. М. С. и на пътуващите заедно с него сирийски граждани Д. Н. И. и детето му А. Д. И.. Пътуващите в същия автомобил У. Р. С. (съпруга на Д. И.) и Ш. Д. И. (тяхна дъщеря) били транспортирани и настанени за лечение в УМБАЛ „Д-р Георги Странски“ гр. Плевен, където на 26.07.2014 г. починала и У. С. По случая било образувано ДП № Д-151/2014 г. по описа на Окръжна прокуратура Плевен, което било прекратено с Постановление от 18.12.2014 г. с оглед обстоятелството, че виновният за ПТП водач Х. А. М. С. е починал. В исковата молба е изложено още, че ищцата У.И. е баба по майчина линия на загиналия А. Д. И.. Изгубвайки нелепо своя внук, ищцата понася загубата много тежко, скръбта и до момента не отшумява и тъгава е нейн ежедневен спътник. Посочва се, че гражданската отговорност на виновния водач била застрахована при ответното дружество, като с покана за доброволно изпълнение от 25.07.2018 г. ищецът е изпълнил задължението си да уреди извънсъдебно претенцията си за неимуществени вреди. Във връзка с нея била образувана щета, като с писмен отговор от 22.08.2018 г. застрахователят

уведомил процесуалния представител на ищцата, че представените по претенцията доказателства не установяват основание за определяне на застрахователно обезщетение. Поради изложеното, ищцата счита, че има основание да получи обезщетение за смъртта на внука си в посочения по-горе размер.

С отговора на исковата молба се оспорват твърденията за близост между починалия в резултат на ПТП А. и ищцата. Оспорва се между тях да са съществували отношения от такъв тип, че по съдържанието си да са надхвърляли обичайните предели на доверие, любов и подкрепа, характерни за отношенията между баба и внук. В случай, че исковете бъдат приети за основателни е въведено възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на починалото лице поради пътуване без поставен предпазен колан, респ. посредством детско столче. Наведено е и възражение за недопустимост на претендирания размер на обезщетенията над сумата от 5000 лв. по съображения за надвишаване на лимита, определен с § 96 от ДР на ЗИД на КЗ. Въведено е възражение за частично погасяване по давност на претенцията за законна лихва. Акцесорната претенция за лихви е оспорени изцяло и като следваща съдбата на главния иск.

За да уважи претенцията за обезщетение съдът е приел за доказано, че ищцата е била особено емоционално близка със своя внук, поради което търпи болки и страдания, надхвърлящи по интензитет и времетраене нормално присъщите за родствената връзка между баба и внук. Приел е справедлив размер на обезщетението сумата от 25000 лв., като е отречено наличието на доказано съпричиняване при настъпване на вредата, изразяващо се в това, че детето е пътувало небезопасно. Върху определеното обезщетение е присъдено и обезщетение за забава в размер на законната лихва, считано от 15.07.2016 г. до окончателното изплащане, тъй като възражението за погасяване по давност на тази претенция преди тази дата е прието за основателно.

От събраните по делото доказателства се установява следното от фактическа страна:

Не е спорно между страните, а и от приетите по делото писмени доказателства, автотехническа и съдебномедицинска експертиза, се установява че на 17.07.2014 г., около 07.00 ч. на пътен участък край с. Гривица, обл. Плевен, на главен път София – Русе, Х. А. М. С. пътувал с лек автомобил „Рено Меган“ с рег. № СА 88**** в посока към гр. София. На задната седалка на автомобила пътувало детето А. И.. По същото време в посока от град София към град Русе, в южната лента за движение, М. Д. М. управлявал товарен автомобил „МАН“ с рег. № СА 26****, с прикачено ремарке. Поради неустановена причина водачът на лекия автомобил навлязъл в лентата за движение на товарния автомобил. Последвал удар между предната лява част на лекия автомобил и предната лява част на товарния

автомобил. От ударните сили лекият автомобил бил отблъснат странично вдясно спрямо посоката си на движение, а товарният автомобил продължил движението си напред с отклонение на ляво, излязъл в левия банкет и се ударил в крайпътно дърво. От удара на място починали водачът на лекия автомобил Х. С. и пътниците Д. И. и А. И.. Установено е, че смъртта на А. И. е резултат на съчетана черепномозъчна, гръдна и коремна травма, като уврежданията му са били несъвместими с живота и леталния изход е настъпил веднага.

Вещото лице по изслушаната автотехническа експертиза е изследвало движението на тялото на загиналото дете, съобразно естеството на удара, включително и при правилно поставен предпазен колан. Няма данни детето дали е пътувало с детско столче или обезопасено по друг начин, данните са единствено, че на задната седалка са пътували и родителите му, и сестра му. Според вещото лице по изслушаната съдебно медицинска експертиза при конкретния начин на протичане на ПТП с инерционни сили, при които телата на пътуващите са извършвали резки движения напред, наляво и надясно, дори детето да е било в детско столче или привързано с колан, то биха могли да настъпят същите увреждания, каквито са намерени при аутопсията.

По делото в превод от арабски език е представено Удостоверение за наследство, издадено от легитимиран съдия в град Камишли, Сирия. От същото е видно, че ищцата У.И. е баба по бащина линия на починалия А. И..

Не се спори, че виновният за настъпването на ПТП водач, е бил застрахован при ответното дружество по застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, валидна за периода от 23.09.2013 г. до 22.09.2014 г.

За установяване на отношенията между ищцата и внука ѝ е разпитан свидетелят А. М. И.. Същият е живял в Сирия, в едно населено място с ищцата. Знае, че тя е живяла със сина си Делбрин, неговата съпруга и децата му в едно домакинство. Докато Д. И. съпругата му били на работа, ищцата гледала децата му – момчето А. и момичето Ш.. Тя била обвързана с момчето, тъй като в Сирия грижите са най-големи за първото дете. Семейството на сина ѝ живяло при нея до 2007 – 2008 г., но свидетелят не помни кога са напуснали Сирия. От Ш., който е другият син на У. и понастоящем е в Швеция, свидетелят знае както е състоянието на У., че постоянно ходи на гробищата. Знае също, че ищцата живее сега сама, Ш. предложил да я вземе в Швеция, но тя отказва да отиде и да напусне гробищата. Свидателят от седем години не е виждал У. и за нейните преживявания знае от разговорите си с Ш., чул се с нея преди две години, когато се случило нещастieto със семейството на Д. И. знае, че тя много тежко е приела това.

При тази фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Безспорно се установява наличието на противоправно поведение на Х.

С., в резултат на което по непредпазливост е причинена смъртта на А. И.. Между противоправното и виновно поведение на Саррауи, изразяващо се в нарушаване правилата за движение по пътищата и настъпилата вреда, е налице пряка и непосредствена причинна връзка. Тези факти не са спорни между страните и се доказват от приетите по делото писмени доказателства. С оглед на това са налице предпоставките за ангажиране на деликтната отговорност по чл. 45 ЗЗД, съгласно който всеки е длъжен да поправи вредите, които виновно е причинил другиму.

Саррауи е управлявал автомобил, застрахован по застраховка "Гражданска отговорност" при ответното дружество. С оглед на това, за застрахователя се поражда задължението да покрие в границите на определената в договора застрахователна сума отговорността на застрахования за причинените от него на трети лица имуществени и неимуществени вреди – чл. 223, ал. 1 КЗ /отм./. Саррауи се явява застраховано лице по смисъла на чл. 257, ал. 2 КЗ /отм./. Увреденият близък на починалото лице при настъпилото ПТП е упражнил правото си на пряк иск от застрахователя, възможност, предвидена в чл. 226, ал. 1 КЗ /отм./, приложим по силата на § 22 от ПЗР на КЗ и към настоящия случай. Съгласно § 22 от ПЗР на сега действащия КЗ за застрахователните договори, сключени преди влизане в сила на този кодекс, се прилага част IV от отменения КЗ, освен ако страните договорят друго след влизане в сила на този кодекс. В случая застрахователният договор е сключен на 23.09.2013 г., преди влизане в сила на новия КЗ, считано от 01.01.2016 г., като липсват данни страните да са договорили друго, поради което са приложими правилата на отменения КЗ. В него не е въведено законодателно изискване за предварително уведомяване на застрахователя, като предпоставка за допустимост на съдебната претенция. Независимо от това, ищцата е отправила покана за доброволно плащане към ответното застрахователно дружество, по която е образувана щета и е последвал отказ на застрахователя да заплати претендираното обезщетение.

Спорът в настоящият случай се изразява в това попада ли ищцата сред кръга лица, имащи право да получат обезщетение за вреди от смъртта на починалия при ПТП А. И.. Съгласно ТР 1/21.06.2018 г. на ОСНГТК на ВКС правото на най-близките да получат обезщетение не е абсолютно и не може да бъде реализирано, ако претендиращият обезщетение не докаже, че действително е претърпял неимуществени вреди – значителни по степен и време морални болки и страдания от загубата на близкия човек. От гледна точка на чл. 52 ЗЗД е справедливо и други лица, извън най-близкия семеен и родствен кръг, да могат да получат обезщетение за неимуществени вреди, ако са създали с починалия постоянна, трайна и дълбока емоционална връзка, заради съдържанието на която търпят морални болки и страдания от смъртта му, сравними по интензитет и продължителност с болките и страданията на най-близките. Възможността за обезщетяване на други лица, освен кръга на изброените в ППВС 4/1961 г. и ППВС 5/1969 г., следва да се допусне като

изключение – само за случаите, когато житейски обстоятелства и ситуации са станали причина между починалия и лицето да се породи особена близост, оправдаваща получаването на обезщетение за действително претърпени неимуществени вреди. С оглед традициите на българското общество връзките между братята, или между баби/дядовци и внуци, се характеризират с взаимна обич, морална подкрепа, духовна и емоционална близост. Когато привързаността им е толкова силна, че смъртта на единия от родствениците е причинила на другия морални болки и страдания, надхвърлящи по интензитет и времетраене нормално присъщите за съответната родствена връзка, справедливо е да се признае право на обезщетение за неимуществени вреди и на преживелия родственик.

Възражението във въззивната жалба на ЗК „Лев Инс“ АД за това, че към датата на ПТП ищцата няма материалноправна легитимация за предявяване на настоящата претенция, тъй като не е сред кръга лица с право на обезщетение, съгласно ППВС № 4/1968 г. и ППВС № 5/1969 г., т.е. за неприложимост за конкретния случай на тълкуването, дадено с ТР 1/2018 г. на ОСГТК на ВКС и разширяващо кръга лица, които имат право на обезвреда, не може да бъде споделено. Тълкувателно решение, с което ОСГТК на ВКС уеднаквява съдебната практика, е акт на колективен орган на ВКС, с който се тълкува материално-правна или процесуално-правна разпоредба. Извършеното тълкуване не е дейност по създаване на ново правило, тъй като неговата цел е да открие точния смисъл на нормата, да реализира визирания в чл. 124 от Конституцията на Република България резултат – осигуряване еднакво приложение на законите от съдилищата, като изясни как е следвало да се разбира съдържанието на създадения от законодателя нормативен текст /т. 1 от ТР 7/31.07.2017 г. на ОСГТК на ВКС/. С оглед на това, че при наличие на противоречива или неправилна практика, ВКС може да разясни съдържанието на нормата, с приемане на последващо тълкувателно решение в различен смисъл от предходното, се придава ново тълкуване и нов действителен смисъл, който се счита, че законодателят изначално е вложил в тази норма. С оглед на това, при решаване на висящ спор, съдът следва да съобрази актуалната тълкувателна практика на ВКС, което ако не бъде сторено, би създадо основание за допускане на касационно обжалване на постановения съдебен акт. По тези причини становището, че към момента на ПТП ищцата не е материалноправно легитимирана да предяви настоящата претенция, тъй като не е сред кръга лица, посочени в цитираната тълкувателна практика, не може да бъде споделено.

Изградените отношения между ищцата и нейния внук на привързаност, подкрепа и емоционална близост, и съответно отражението на загубата на един от тях върху психиката на преживелия, следва да се докажат от лицето, което претендира обезщетение, съгласно правилото на чл. 154, ал. 1 ГПК. За да се приеме, че връзката е особено близка, следва ищцата да изложи твърдения и да представи доказателства за конкретни житейски ситуации и

обстоятелства, които да сочат на създаване на отношения, надхвърлящи обичайните за този вид родство и пораждане на близост, сравнима по интензитет с близостта между най-близкия родствен кръг /родители, деца, съпрузи/, например трайно отсъствие на родителя и полагане на заместваща грижа от страна на прародителя, сериозно и продължително заболяване на родителя, което да налага обединяване на усилията на прародител и внук за обгрижването му и т.н. Такива обстоятелства за изключителност в отношенията между починалия внук и ищцата не се излагат в исковата молба и не се установяват от събраните доказателства. От показанията на разпитания свидетел е видно, че синът на ищцата Д. И. неговото семейство са живеели при У. до 2007 – 2008 г., като починалият А. е роден през 2007 г., т.е. не се доказва продължително контактуване на ищцата с детето А. и създаване на отношения на привързаност, уважение, емоционална близост от конкретни съвместни преживявания. Показанията на разпитания свидетел са общи, неконкретни и не почиват на негови преки възприятия относно това, което се е случило. Същевременно, той знае от другия син на ищцата, че тя тежко е приела инцидента, в който са загинали освен внукът й, още и синът й Д. И. снаха й, без показанията да съдържат информация конкретно относно загубата на внука й. Свидетелят не разполага и с преки впечатления за състоянието на У.И. след ПТП, като изложените от него общи впечатления не могат да удовлетворят изискванията за пълно и главно доказване на състоянието на трайно създадена връзка и чувства между ищцата и нейния внук, нито на негативните изживявания, които загубата на А. И. е предизвикала у ищцата. При тези данни настоящият състав приема, че между починалия А. И. и неговата баба У.И. е съществувала обичайна връзка между родственици, която не се характеризира с изключителна близост. Степента на търпените болки и страдания от страна на ищцата от смъртта на А. не се доказва да е толкова завишена, че да оправдава получаването на обезщетение. Не се доказаха търпени продължителни във времето, и засилени негативни субективни изживявания, болки и страдания от смъртта на А., обобщени в исковата молба като тежко понасяне на загубата.

По тези съображения настоящият състав не споделя извода на първостепенния съд, че между ищцата и починалия й внук е съществувала здрава, дълбока емоционална връзка, поради което тежестта на негативните изменения в душевен план за ищцата надхвърля нормално присъщите морални болки и страдания, и с оглед на това за нея следва да бъде призната материалноправната легитимация да получи обезщетение за неимуществени вреди от загубата на загиналия й внук, като счита, че тези обстоятелства останаха недоказани и последица от това е отхвърляне на иска. Извода за недължимост на главната претенция обуславя недължимост и на акцесорната претенция за законна лихва, която също следва да бъде отхвърлена. Това налага отмяна на първоинстанционното решение в обжалваната част като неправилно и несъобразено с материалния закон. Предвид така формулирания краен извод, не е необходимо въззивната инстанция да се произнася по

същество по наведеното във въззивната жалба възражение за приложението на § 96 от ДР на ЗИД на КЗ, както и по възражението за съпричиняване.

Този изход на делото обуславя корекция на обжалваното решение и в частта за разноските. С оглед обстоятелството, че ищцата е освободена от заплащането на държавна такса и разноски, дължимата държавна такса за производството пред първата инстанция следва да остане в тежест на бюджета на съдебната власт. Решението, в частта, с която ЗК „Лев Инс“ АД е осъдено да заплати в полза на Плевенския окръжен съд сумата от 1000 лв. – държавна такса, съобразно с уважената част от иска, следва да бъде отменено.

Предвид отхвърлянето на исковите претенции, в полза на ищеца не следва да бъдат присъждани разноски на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК. Решението в частта, с която ЗК „Лев Инс“ АД е осъдено да заплати в полза на адв. Й. Д. сумата от 908,30 лв. – адвокатско възнаграждение съобразно уважената част от исковите претенции, следва да бъде отменено.

Ответникът има право на разноски на основание чл. 78, ал. 3 ГПК и съобразно направеното искане. Претендираните разноски от застрахователното дружество възлизат на сумата от 700 лв. – заплатени възнаграждения за вещи лица. С обжалваното решение У.И. е осъдена да заплати на ЗК „Лев Инс“ АД сумата от 483 лв., поради което с настоящото решение следва да се присъдят допълнително разноски в размер на 217 лв., с оглед отхвърлянето на предявеният иск. За втора инстанция разноските, които следва да бъдат присъдени са както следва: 500 лв. – заплатена държавна такса, юрисконсултското възнаграждение, определено в размер на 100 лв., поради което общия размер на разноските за въззивното производство възлиза на 600 лв.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 260029 от 16.03.2021 г., постановено по т.д. № 243/2019 г. на Окръжен съд Плевен **В ОБЖАЛВАНАТА ЧАСТ**, с която ЗК „Лев Инс“ АД е осъдено да заплати в полза на У.И. сумата от 25000 лв., ведно със законната лихва от 15.07.2016 г. до окончателното □ изплащане – обезщетение за претърпени неимуществени вреди от смъртта на нейния внук А. Д. И., вследствие на ПТП, настъпило на 17.07.2014 г., **В ЧАСТТА**, в която ЗК „Лев инс“ АД е осъдено да заплати държавна такса в размер на 1000 лв. и в частта, в която ЗД „Лев инс“ АД е осъдено да заплати в полза на адв. Й. Д. сумата от 908,30 лв. – адвокатско възнаграждение, вместо което **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ предявения от У.И., дъщеря на И. и М., родена в Кандак Сайет през 1957 г., с национален номер *****, издаден на 18.05.2004 г. от

секретар Канданиех против ЗК „Лев Инс“ АД, ЕИК 121130788 иск за заплащане на сумата от 25000 лв., ведно със законната лихва от 15.07.2016 г. до окончателното □ изплащане, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди от смъртта на нейния внук А. Д. И., вследствие на ПТП, настъпило на 17.07.2014 г., като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА У.И., дъщеря на И. и М., родена в Кандак Сайет през 1957 г., с национален номер *****, издаден на 18.05.2004 г. от секретар Канданиех да заплати на **ЗК „ЛЕВ ИНС“ АД**, ЕИК 121130788, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. „Черни Врѣх“, № 51 Д, допълнително **сумата от 217 /двеста и седемнадесет/ лева**, представляваща разноси за първоинстанционното производство и **сумата от 600 /шестстотин/ лева** – представляваща разноси за въззивното производство.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____